

Jézus, a Szentlélek és az imádság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 7:21-23; Lukács 2:25-32; 11:1-4, 9-13;
23:46; János 16:5-7

„Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik” (Lk 11:9-10).

A három szinoptikus evangélium közül Lukács beszél a leggyakrabban Jézus és a Szentlélek kapcsolatáról. Máté tizenkétszer, Márk hatszor tesz említést a Szentlélekről, Lukács pedig tizenhétyszer említi az evangéliumban és ötvenhétyszer *Az apostolok cselekedeteiben*. Jézus emberi fogantatásától kezdve (Lk 1:35) a globális misszió irányításáig (Lk 24:44-49) Lukács élő kapcsolatot látott Jézus és a Szentlélek között. Ez a kapocs kulcsfontosságú, ha meg akarjuk érteni Megváltónk szolgálatát. Lukács bemutatja még az imádság szerepét is Jézus életében és missziójában. Jézus egészen Isten, egyenrangú az Atyával és a Szentlélekkel, emberként mégis példát adott az imaéletre.

Ha Jézus szükségesnek látta az imát, számunkra mennyivel fontosabb a kapcsolattartásnak ez a formája!

„Folytonos ima és buzgó éberség nélkül abban a veszélyben vagyunk, hogy hanyagokká leszünk, és az egyenes ösvényről letérünk. Ellenfelünk folytonosan akadályozni akarja a kegyelem trónjához vezető utunkat, hogy a bensőséges imát és hitet nélkülözve, ne jussunk ahhoz a kegyelemhez és erőhöz, melyel a kísértéseket legyőzhetjük” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 71. o.).

JÉZUS ÉS A SZENTLÉLEK

Mint pogányból lett keresztény és Pál apostol munkatársa a misszióban, Lukács áttekinthette a krisztológia belépését a történelembe: isteni csodát látott Jézus testet öltésétől kezdve mennybemenetelig és az egyház terjedéséig az egész folyamatban, amelyet a Szentlélek vitt végbe és irányított. Jézus életében a Szentháromság együtt munkálkodott megmentésünkért (Lk 3:21-22), amit Lukács is hangsúlyoz, következetesen utalva a Szentlélekre.

Mi volt a Szentlélek szerepe Krisztus emberi testet öltésében? A következő igehelyek mit mondanak erről: Lk 1:35, 41; 2:25-32?

Jézus küldetésének kezdetén több utalást is találunk a Szentlélek személyére. Lukács szerint Keresztelő János megjövendölte, hogy bár ő vízzel keresztel, aki utána jön, a Szentlélekkel fog keresztelni (Lk 3:16). Jézus keresztségekor az Atya és a Szentlélek is megerősítette az Úr megváltói szolgálatának hitelességét. Az Atya kijelentette a mennyből, hogy Jézus a szeretett Fia, akit az emberiség megváltásáért küldött, miközben a Szentlélek rászállt galamb formájában (Lk 3:21-22). Ettől kezdve Jézus „Szentlélekkel telve” (Lk 4:1) indult tovább, készen arra, hogy felvegye a harcot az ellenséggel a pusztában, majd elkezdje szolgálatát (Lk 4:14).

Názáreti beszédének bevezető szavai is arra utaltak, hogy önmagára alkalmazta Ézsaiás messiási próféciáját: „Az Úrnak lelke van énrajtam” (18. vers). A Szentlélek állandó társa volt, aki mindig megerősítette, majd követőivel maradt, amikor Ő már nem lehetett közöttük (Jn 16:5-7). Továbbá Jézus megígérte, hogy Isten mindazoknak megadja a Lélek ajándékát, akik kérik (Lk 11:13). A Szentlélek kapcsolta Krisztust az Atyához, valamint a küldetéséhez, és a Lélek tölti be erővel a tanítványokat lelki útjuk során. Ebből vonhatjuk le tehát azt a következtetést, hogy a keresztény életében különösen fontos a Szentlélek. Valójában a Szentlélek elleni bűn a legszörnyűbb (Lk 12:10).

Milyen konkrét, gyakorlati módon válhatunk nyitottá a Szentlélek vezetése előtt? Mit tegyünk, nehogy a döntéseink megkeményítsék a szívünket a hangjával szemben?

JÉZUS IMAÉLETE

A sok alkalom közül, amikor Jézus imádkozott, néhányat csak Lukács jegyez fel. Figyeljük meg a következő eseteket, amelyek bemutatják, hogy Jézus mindig imádkozott élete döntő pillanataiban!

1. **Jézus imádkozott keresztségekor** (Lk 3:21). „Új, fontos korszak nyílt meg életében. Most nagyobb szintéren folytatódtak életének küzdelmei” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 83. o.). Ima nélkül nem merte elkezdni munkáját nyilvános szolgálatának nagyobb színterén, ami végül a Golgota keresztségéhez vezetett.
2. **Jézus imádkozott, mielőtt kiválasztotta tizenkét tanítványát** (Lk 6:12-13). Egy vezető sem találomra választja ki a követőit. Jézus azonban nem egyszerűen válogatott, hanem azokat hívta el, akiről tudta, hogy meg fogják érteni Őt és misszióját, és azonosulni is tudnak vele. „Hivatásuk a legfontosabb volt valamennyi elhivatott emberi feladat között, közvetlenül a Krisztusé után következett” (i. m. 238. o.).
3. **Jézus imádkozott tanítványaiért** (Lk 9:18). A tanítványság abszolút elkötelezettséget jelent Jézus iránt, a küldetésével való teljes azonosulást. Hogy tizenkét tanítványa egészen tudatára ébredjen, ki is Ő, Jézus „*magában imádkozott*”, és ezt követően feltette nekik a döntő kérdést: „*És ti kinek mondtok engem*” (Lk 9:20, ÚRK)?
4. **Jézus imádkozott megdicsőülése előtt** (Lk 9:28-36), és megkapta a menny részéről a második megerősítést: Ő az Isten „*szeretett Fia*”. Sem az addigi, sem a későbbi küzdelmek nem tudták meggyengíteni az Atya és Fia közötti igen szoros kapcsolatot. Az ima következtében a tanítványok szemtanúi lettek isteni fenségének (lásd 2Pt 1:16).
5. **Jézus imádkozott a Gecsemáné-kertben** (Lk 22:39-46). Ez talán a megváltás művének legnagyobb jelentőségű imája. Itt Megváltónk összekapcsolta a mennyet és a földet, és ezzel három alapelvet állított fel: Isten akarata és célja mindennél fontosabb; az embernek el kell köteleznie magát emellett az értékrend mellett még vére vagy élete árán is; Isten erőt ad, hogy minden kísértést le lehessen győzni célja teljesítése érdekében.
6. **Jézus imádkozott, hogy le tudja tenni életét Isten kezébe** (Lk 23:46). Jézus meghatározta az imádság végső és legfontosabb célját a kereszten mondott utolsó szavaival: „*Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet*”. A születés és a halál idején, ellenségek vagy barátok között, éjjel-nappal az imának állandó kapcsolatban kell tartania Istennel.

AZ ÚR IMÁDSÁGA - 1. RÉSZ

Hogyan érthetjük meg az ima hatását Lk 11:1-4 versei alapján?

„*Atyám*” - Jézus Krisztus legszívesebben így szólította és említette Istent, amint az evangéliumok legalább százhetven alkalommal feljegyzik. Istent Atyánknak szólítva elismerjük valóságát, és azt, hogy képes nagyon szoros kapcsolatban lenni az emberekkel. Isten éppen úgy személyes, valóságos, szeretetteljes és gondoskodó, mint egy földi apa, de Ő a *mennyei* Atyánk! Különbözik földi apánktól, mert mindenható, mindentudó, mindenütt jelenvaló és abszolút értelemben szent.

„*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben*” - ez a megszólítás mindig arra emlékeztet, hogy Isten szent, személyes, ennél fogva a kereszténység nem filozófiai tétel csupán, és nem is panteista elképzelés egy olyan istenségről, aki mindenben jelen van.

„*Szenteltessék meg a te neved*” (Lk 11:2). Itt egy újabb emlékeztető Isten szentiségére és tökéletességére. Aki állítja, hogy az Urat követi, szentelje meg nevét szavaival és tetteivel egyaránt. Ha követőjének valljuk magunkat, mégis vétkezünk ellene, bemocskoljuk nevét. Jézus szavai Mt 7:21-23 verseiben segítenek jobban megérteni, mit jelent Isten nevét megszentelni.

„*Jöjjön el a te országod*” (Lk 11:2). Az evangéliumok több mint száz alkalommal utalnak Isten országára. Közel negyven utalás található Lukácsnál, ötven Máténál, tizenhat Márknál és három Jánosnál. Jézus ezt az országot jött bemutatni és megalapítani - a kegyelem országának jelenlegi valóságát és a dicsőség országának jövőbeni ígérését egyaránt. Az első országba való belépés nélkül nincs bemenetelünk a másodikba, és a Megváltó vágya az, hogy tanítványai, miközben a másodikat várják, már tapasztalják az elsőt.

„*Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen e földön is*” (Lk 11:2). A mennyben elismerik Isten akaratát, és mindenki engedelmeskedik annak. Jézus ezt a tényt reményként fogalmazza meg, hogy ez lesz a helyzet a földön is. A „földön” kifejezés nem általánosítás, inkább konkretizálás. Legyen meg Isten akarata a földön, de kezdődjön ez bennem, mindnyájunkban egyénileg!

Vajon ismerjük az Urat vagy csak hallottunk róla? Hogyan vonhat közelebb hozzá az imaéletünk?

AZ ÚR IMÁDSÁGA – 2. RÉSZ

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként” (Lk 11:3, RÚF). A mondat hangsúlyos eleme az „add” szó. Akár egy milliomos, akár egy árva szájából hangzik el a folyamatos szükséglet kérése, az ima mindenképpen azt fejezi ki, hogy az ember Istentől függ és bizik benne. Mindnyájan Istentől függünk, és a felszólító módban fogalmazott kérés arra készlet, hogy elismerjük: Isten a forrása mindennek, amink csak van. Ő a Teremtő. Benne élünk, mozgunk és létezzünk. „Ő alkotott minket és nem magunk” (Zsolt 100:3).

Isten az Atyánk, aki mindent megad, amire szükségünk van. Ennek az ígéretnek a fényében milyen bizonyosságot találunk Lk 11:9-13 verseiben?

„És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket” (Lk 11:4). A megbocsátás az evangélium lényege. Isten bocsánata nélkül nincs üdvösség. „És titeket, kik holtak valatok a bűnökben... megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket” (Kol 2:13). Aki csak tapasztalta Isten megbocsátását, nyújtsa ki a kezét és ölelje meg azt, aki megbántotta vagy sebeket okozott neki! Az imának ez a sora: „mert mi is megbocsátunk mindeneknek” (Lk 11:4), nem azt jelenti, hogy Isten megbocsátása a mi megbocsátásunktól függ. Inkább arra utal, hogy mivel mennyei Atyánk megbocsátott nekünk, tanítványként mindig Isten jóságának és kegyelmének egyre bővülő körében élhetünk, ezért ki kell terjesztenünk szeretetét és bocsánatát azokra is, akik bennünket megbántottak.

„...ne vigy minket kísértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól” (Lk 11:4). Két tényt kell itt leszögezni. Először is, a kísértés még nem bűn. A kísértésnek fordított görög szó a *peirasmos*. Az *-asmos*-szal végződő görög főnevek általában valamilyen folyamatot jelölnek, nem pedig a végeredményt. A Szentírás nem úgy tekint a kísértésre, mint valaminek a végeredményére, hanem mint módszerre vagy folyamatra, ami azért történik, hogy konkrét eredménye legyen. Bár a kísértés még nem bűn, az annak való behódolás viszont már igen. Másodszor, a kísértés nem Istentől jön (Jak 1:13). Időnként megengedi, hogy kísértés érjen bennünket, de Ő maga sohasem kísért abban az értelemben, hogy bűnre próbálna csábítani. Az imával tehát elismerjük, hogy Isten az erő egyetlen és biztos forrása, ami által ellenállhatunk a gonosznak.

Tekintsük át Lk 11:1-4 verseit! Gondoljuk át ezt a szakaszt minden lehetséges szempontból! E különböző területeken miként lehetnének az ima által még gazdagabbak és mélyebbek a tapasztalataink?

május 14.

TOVÁBBI TANULSÁGOK AZ IMÁVAL KAPCSOLATBAN

Miután Jézus elmondta tanítványainak a mintaimát, az éjjel zörgető barát példázatával tanította őket a kitartó ima fontosságára (Lk 11:5-13). Majd később, szolgálatának végéhez közeledve arra emlékeztette követőit, hogy mennyire lényeges a bűnbánat és alázat az imában (Lk 18:9-14). Mindkét példázat azt mutatja, hogy az ima nem csupán vallási szokás, hanem segít kitartóan járni Atyánkkal, beszélni vele és a jelenlétében élni. Olvassuk el Lk 11:5-8 verseit! Jézus azért mondta el ezt a példázatot, hogy ezzel is bátorítson a kitartó imára. Az ima soha nem válhat rutinná. Legyen egy kapcsolat alapja, annak jele, hogy teljes mértékig, kitartóan és folyamatosan Istenre hagyatkozunk. Az ima a lélek lélegzétvétele; nélkülül lelki értelemben halottak vagyunk. Jézus egy olyan szomszéd példáját hozza fel, aki egy ízben nem akar jó szomszéd lenni. A barátja sokáig hiába könyörög neki, hogy a későn jött vendége ellátására kegyeret kapjon, de végül csak beadja a derekát, enged a kitartó kéréseknek és a folyamatos éjféli zörgetésnek. Mennyivel készségesebben válaszol Istenünk azoknak, akik kitartóak az imában! Állhatatosságunk nem Isten viszonyulását változtatja meg, hanem a mi bizalmunkat erősíti.

Lk 18:9-14 verseiben milyen alapvető tanulságot találunk az imával kapcsolatosan?

A farizeus azt várta Istentől, hogy fogadja el kegyes cselekedetei alapján. A vámszedő viszont Isten kegyelmében bízva és arra hivatkozva könyörgött elfogadásért. Isten nem annak alapján fogad el, hogy kik és milyenek vagyunk, hanem egyedül és kizárólag kegyelméből. Csak azok kaphatják meg kegyelmét, akik bűnbánattal, alázattal és megtört szívvel járulnak az Atyához.

„Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik térdreborulnak a kereszt tövével” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 367. o.).

Aki nem ismeri az Urat, hajlamos másokhoz mérni magát, akik feltételezhetően még rosszabbak. Így győzi meg magát arról, hogy ő nem is olyan rossz. Miért veszélyes ez az önbecsapás? Mit számít az, ha mások rosszabbak nálunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Aki naponként komoly imában fordul Istenhez segítségért, támogatásért és erőért, az nemes sugallatokat követ, az igazságot és kötelességét világosan felismeri. Eljárásában magasabb szempontokat követ; az igazságot pedig állandóan éhezi és szomjúhozza. Istennel való folytonos összeköttetésünk által másokra is szerteárasztthatjuk – a mindennapi érintkezés közben – azt a világot, békét és nyugalmat, amely szívünkben van. Imádság által nyert erőnket állandó törekvéssel kell egyesítenünk, hogy óvatosak és figyelmesek legyünk; ez alkalmassá tesz bennünket mindennapi munkánk végzésére és minden esetben békességünk megőrzője lesz” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegybeszédről*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 77. o.).

„Amikor Istent Atyánknak nevezzük, minden gyermekét testvérünknek tekintjük. Valamennyien az emberiség egy-egy részét képezzük és mindannyian egy család tagjai vagyunk. Foglaljuk imáinkba felebarátainkat csakúgy, mint önmagunkat, mert senki sem imádkozik helyesen, aki csak önmagára kér áldást” (i. m. 93. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Lukács nemcsak az evangéliumban, hanem mindkét művében összekapcsolja Jézus és a Szentlélek személyét. Senki sem olvashatja *Az apostolok cselekedeteit* anélkül, hogy észre ne venné, micsoda túláradó erővel volt jelen a Szentlélek a keresztény közösség életében, missziójában és szolgálataiban. Csak Lukács jegyzi fel, amit Jézus feltámadása után meghagyott a tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, mígnem felruházza őket mennyei erővel, és aztán elmehetnek a világ minden tájára a megfeszített és feltámadott Üdvözítő üzenetével. Lukács azzal kezdi *Az apostolok cselekedeteit*, hogy megismétli Jézus ígértét a Szentlélekre vonatkozóan (ApCsel 1:7-8), majd leírást ad az ígértet teljesedéséről is pünkösdkor (2. fejezet). Ezek szerint mennyire van központi szerepe a Szentléleknek az egyház életében?
2. Milyen szempontból mondhatjuk, hogy az imával elismerjük Istentől való függőségünket? Olvassuk el Lk 18:9 versét! Milyen mély lelki problémára hívta fel Jézus a figyelmet az utána következő példázattal?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ÓH, ISTEN LELKE, VEZESS

Tudom, hogy sokat adtál,
Általad létezem.
Hűséged, szerelmed kísért
végig az életen.

Küszködök önmagammal:
vallomást hogy tegyek
arról, hogy lelkem óre
Lelkem miként vezet.

Kevés a szó, az érzés,
kevés az értelem
beszélni arról, mit nem látok
de benne létezem.

- Mert a Lélek útjait csak a lélek érti,
megvizsgálja a szívet, gondolatát méri.
És a titkok útja előtte nyitva van,
tudja gondolataim, jobban, mint én magam. -

Óh, Isten Lelke vezess,
rád bízom életem!
Amit nem érthetek meg,
azt tanítsd meg velem.

Taníts hinni, remélni,
és taníts meg sírni,
ha vétkeztem, a vétkeimet
megbánásra hívni.

Legyen minden az enyém,
amit Isten küld nekem,
a reád bízott munkát
végezd el szívemben.